

CAO News 7

Horolezecký časopis severočeského regionu č.084

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://cao-news.webpark.cz)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

[WWW.VRCHOLKY.CZ](http://www.vrcholky.cz)

Ročník 8, číslo 084

-- Since 1999 --

Červenec 2006

O ŠTĚSTÍ..

BEN
MOON

„ Jsem šťastný, že jsem už ve věku sedmi let poznal lezení. Od té doby mi přineslo spoustu radosti

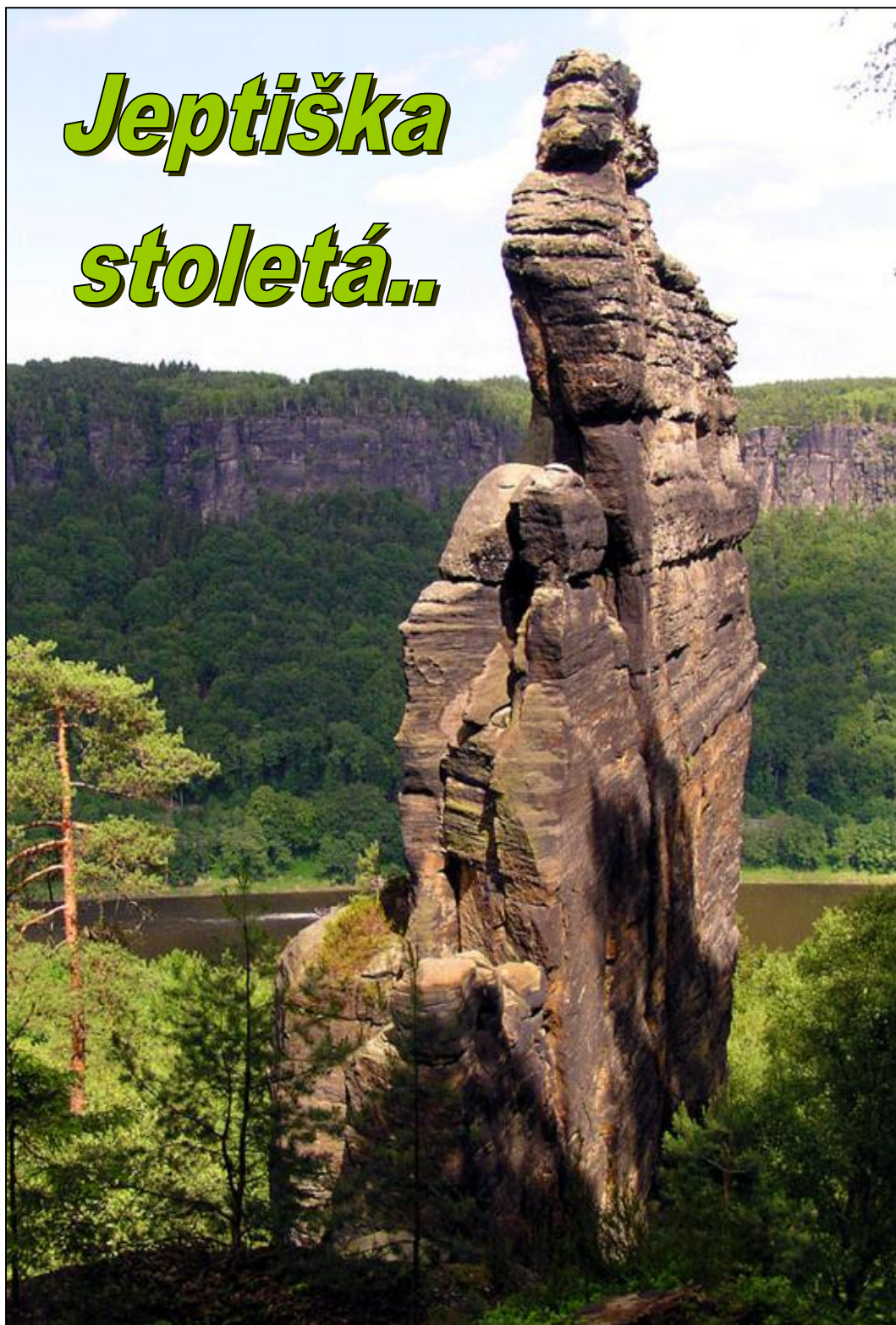
- bylo to skutečně to jediné, co jsem chtěl dělat.

Lezení dává mému životu smysl, zaměstnává mě a motivuje pro život...“

V tomto čísle

- ✓ Cho-Oyu Ivana Náhlíka
- ✓ Květnový zájezd do Arca
- ✓ Nové trendy v Sasku?
- ✓ Bernské Alpy
- ✓ Konec létání načerno
- ✓ Pavouk zkompletoval Sasko
- ✓ Jeptiška stoletá
- ✓ Forma Rosti Štefánka
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Něco pro Jonáše
- ✓ a mnohé další...

Jeptiška stoletá..

Dolní Žleb, Jeptiška. Foto © 2006 Zdeněk Vaishar

Jak jsme předesílali už v minulém čísle CAO News, ve středu 17. května 2006, ve 14.00 hod vystoupil **Ivan Náhlík** z horolezeckého klubu CAO Děčín (na snímku), na šestou nejvyšší horu světa Cho-Oyu.

První vylezl na 8.201 metrů vysoký vrchol 10. května Gruzinec **Bedzina Gujabidze**, tři dny na to, v sobotu 13. května, dosáhli vrcholu **Milan Wlasák**,

Alice Korbová a **Pavel Michut** a nakonec, ve středu 17. května, byli úspěšní i **Daniel Vlach**, **Jiří Kalousek** a **Ivan Náhlík**.

Všichni členové expedice *Hannah Mountain Breath Cho Oyu 2006* absolvovali výstup bez použití kyslíkových přístrojů.

Jak jsme slíbili, Ivana jsme podrobili menšímu křížovému výslechu. Tady to je:

Cho-Oyu Ivana Náhlíka

Rozhovor o výstupu na šestou nejvyšší horu světa..

Za CAO News se Ivana Náhlíka ptal Jiří Houba Chára

CAO News: Ivane, jak jsi se k expedici vůbec dostal a kdy bylo jasné, že s nimi poletíš?

I.N.: Expedice postupně krystalizovala během předchozích výstupů v Pamíru, konkrétně na Piku Lenina a Piku Korženěvské. Vedoucí osobností expedice byl dobrodruh, horolezec, skialpinista Milan Wlasák, který je nejen velmi fyzicky zdatný, ale je to též výborný organizátor s dobrým know-how a s dobrým tahem na branku. Prvá slova o možném výstupu padla po poměrně bezproblémovém výstupu na Pik Korženěvské v Pamíru. V podstatě od začátku jsem věděl, že si tuto jedinečnou možnost nemůžu nechat ujít a od začátku i díky mé profesi (*doktor – chirurg. Pozn. redakce*) se s mojí účastí počítalo.

CAO News: Kolik vás celkem bylo a odkud?

I.N.: Expedice byla jedenáctičlenná a měla mezinárodní charakter. Horolezeckým tahounem expedice byl Bedzina Gujabidze – předseda gruzínského horolezeckého svazu, který měl již za sebou řadu velmi vážných výstupů jak v Pamíru, tak i v Himálajích. Mimo jiné 2x stanul na vrcholu Everestu.

Druhým „cizincem“ v expedici byl Fero Mojto velmi bohatý, velmi kultivovaný a fyzicky zdatný (ačkoli již uprostřed šestého decennia věku). Slovák, na kterého v dobrém vzpomínám, neboť byl jakýmsi klidným strykom s jistým věkovým nadhledem. Všichni další členové expedice byli z různých koutů republiky a již za sebou měli řadu výstupů na sedmitisícové vrcholy. Nikdo nebyl vyloženým nováčkem bez vysokohorských zkušeností.

CAO News: Jaká byla tvoje příprava? Chemie, steroidy, krevní konzervy nebo snad běhání??

I.N.: Z krevních konzerv to byl jedině Bikaver - bulharská Medvědí krev, testosteronu mám zatím ještě dost (i když...). Takže z té přípravy hlavně to běhání. Nemohl jsem si dovolit žádné speciální volno, byla to vůbec od mého primaře velká benevolence, že mě pustil na 7 týdnů na expedici. Takže denně po práci 6-10 km běhu, 30 km na horském kole, sem tam nějaké to lezení, kde hlavními spolulezci byli bratři Nehasilové a Jirka Svoboda. Ti se taky staly mými „trenéry“ při zimní přípravě na běžkách – přejezdch Lužických a Krušných hor s alkoholovým a nočním handicapem. Bylo to též ledovcové lezení na Pustém zámku a tréninky v různých bohulibých zařízení v okolí Děčína (Výpřež, Slavie apod.). Používal jsem i svoje z minulosti osvědčené speciální tréninkové metody jako je běh na Studený vrch v plynové masce – to miluju obzvlášť a člověk si tak velmi přirozeným způsobem zvyká na kyslíkový dluh.

CAO News: Takový kopec je trochu mimo moji představivost – kde jsi schrastil všechny potřebné krámy, oblečení, spacáky, boty..?

I.N.: Většinu věcí jsem měl z dřívějšíka. Skelety Koflach, pěřové oblečení a spacák od Rakoncaje. Něco jsem samozřejmě dokupoval, abych nevypadal na horách jak Hanč nebo Vrbata, protože i zde musíš trochu být „trendy“. Ale to víš, nemohl jsem si vzhledem k omezeným finančním možnostem opatřit ten úplně nejsoučasnější outfit, takže to byla trochu taková českokamenická inovovaná verze oblečení.

CAO News: Jak dlouho vám trvala cesta do BC? Měli jste nosiče, jaký, styčného důstojníka a takové ty věci?

I.N.: Vlastní Advanced Base Camp, odkud začíná vlastní výstup, je velmi vysoko. Je ve výšce 5.700 m. Z toho vyplývá, že postup sem musel být velmi pozvolný. Výškového tábora jsme dosáhli po 14 dnech spojených s postupnou aklimatizací a s aklimatizačními výstupy. Expedice začínala v Nepálu a organizovala ji pro nás ruská (mimořadně velmi dobrá agentura) Royal Mountain Trek. Dostali jsme se helikoptérou k

nepálsko-čínským hranicím. Poté postupně přes města Nyalam a Tingri do China Base Camp, kam se dá dojet auty a pak následovala přeprava materiálu na jacích. Materiálu bylo bezmála 3 tuny a neslo ho něco kolem 60 jaků. Nosiče jsme neměli. Dnes již odzvonilo mohutným expedicím podobných vojenským tažením. Většinu z těch 3 tun materiálu tvořila kuchyň, její vybavení potravinami – které v Base Campu zajišťovala již výše zmíněná ruská agentura.

CAO News: No 60 jaků, to už je taky slušná armáda.. Jak jste měli rozdělenou práci na kopci a jaká byla taktika? Měli jste nějak daný termíny, kdo s kým bude eventuálně útočit na vrchol a tak?

I.N.: V podstatě 9 lidí z jedenácti, mezi nimi i já, měli ambice, dosáhnout vrcholu. Pokud jde o rozdělení prací, střídali jsme se podle kondice a podle sebranosti lidí ve vynáškách a stavění postupně 3 výškových táborů. Časem se poznávalo i to, kdo asi na vrchol bude mít. K našemu velkému štěstí nám letos mimořádně přálo počasí, a tak našťestí se na všechny potenciální vrcholové lezce dostalo a všichni měli příležitost vrcholu dosáhnout.

CAO News: Takže počasí bylo parádní. A podmínky na kopci?

I.N.: Taky podmínky na kopci byly výborné, většina těžkých míst již byla zajištěna fixními lany, což výrazně urychlovalo pohyb na kopci. Jedinou relativní nevýhodou bylo to, že je to dosti frekventovaná hora, takže na některých těžších lezeckých úsecích se občas tvořily fronty. Ale nemůžu si v podstatě na žádnou nepřízeň počasí stěžovat.

CAO News: Aklimatizace i na mnohem menších kopcích většinou „bolí“. Co tady, jak jsi to snášel a jak dlouho ti aklimatizace trvala?

I.N.: Naštěstí mám schopnost se poměrně dobře aklimatizovat. To víš, ty začátky jsou těžké, ale nepozoroval jsem žádné větší problémy s výškou. Dodržovali jsme poměrně přísně zásady aklimatizace, tj. vystoupit každý den jen cca 500-700 výškových metrů, přespat a pak zase dolů do Base Campu. U žádného čela expedice se neprojevíly žádné příznaky horské nemoci.

CAO News: Kdy ses dozvěděl termín tvého pokusu o vrchol?

I.N.: V podstatě ten den byl dán kapacitou výškových táborů. Chodilo se po trojicích a já byl v té poslední a padl na mě vrcholový pokus na 17. května. Nikdo se nehádal, nikdo nechtěl jít dříve či později. Panovala zde klidná shoda a dobrá spolupráce.

CAO News: Jak vypadal tvůj postup při pokusu o vrchol? Docela by mě zajímalo, co jsi všechno táhnul sebou, jak těžký jsi měl kletř, kolik hadrů na sobě atd.?

I.N.: Snažil jsem se toho samozřejmě do posledního tábora táhnout co nejméně, ale některé věci neošidíš. Pérové vrchní oblečení, pod tím dobrý windstopper, tričko, moira, mačky, cepín, jümar, sedák, vysokohorskou dehydrovanou stravu Reiter, energetické tyčinky a gely.

Vlastní výstup začal v 6.00 ráno, což znamenalo vstát ve 3.00, navařit čaj, něco pojíst. Ranní oblékání a hlavně nasazení skeletů a maček byl obrovský porod. Venku minus 30°C, prsty na ruku velmi promrzlé s bolestí, která až vyvolávala slzy v očích jsem se obouval asi 45 minut.

Vlastní výstup z posledního tábora na vrchol nepředstavoval, až na velmi krátký skalní práh nic lezecky složitého, chtělo to

jen buldočí vytrvalost. Výstup mi trval 8 hodin a vrcholu jsem dosáhl zhruba ve 14 hodin. Konec výstupu je velmi nezáživný, hora končí dlouhým sněhovým plateau a posledních několik set délkových metrů v podstatě nenabíráš téměř žádnou výšku.

CAO News: Dařilo se ti spát před útokem? A co se člověku honí hlavou v takové výšce a před takovým okamžikem?

I.N.: Naštěstí jsem něco naspal. A co se Ti honí hlavou? Myslíš hlavně na ty doma a jak by to bylo krásné, kdyby se to následující den podařilo. Taky se modlíš, aby vydrželo počasí..

CAO News: Kdy už jsi cítil, že se dostaneš na vrchol?

I.N.: No, já to cítil již v základním táboře, resp. cítil jsem, že jsem dobře fyzicky připravený. Podmínky, které nám připravili naši 3 nepálské kuchaři v základním táboře, dobré počasí, technicky snadný terén... no, to by prostě člověk neměl pustit z rukou. Navíc mi ta hora byla od začátku sympatická. Ale, že na tom vrcholu opravdu budu, jsem jasně věděl až na tom závěrečném sněhovém poli.

CAO News: Ivane, co vršek? Pocity, euforie, naplnění nebo jen myšlenky na sestup?

I.N.: No to víš, že ta euforie tady byla. Slzy v očích taky. Bylo to zúročení několikaleté dřiny a snahy dostat se až tam, kde sídlí bohové. A já měl to štěstí, že mi to tahle Tyrkysová Bohyně dovolila. Ale samozřejmě, jak všechny poučky praví, dosažení vrcholu je jen polovinou úspěchu a abys o tom jednou někomu mohl vyprávět, musíš nutně dolů. Takže racionálně po asi 20 minutách pobytu zde, kde byla navíc mlha a špatná viditelnost, jsem zahájil sestup.

CAO News: Z tvých zpráv přímo z Číny vím, že sestup byl hodně dramatický..

I.N.: No snad ani tak dramatický objektivně nebyl, ale já jsem si ho svou vlastní vinou dramaticky udělal. Všichni, kteří do takových výšek chodí ti řeknou, že je nutno dodržovat pitný režim a že musíš vypít 4 litry tekutin denně, abys byl dostatečně hydratován a já, jako medicínsky vzdělaný člověk, bych to měl vědět dvojnásob. Jenže já jsem se na tu hydrataci krásně vys... Myšlení tady v nedostatku kyslíku máš přeci jen poněkud deformované (já jsem například při výstupu z druhého do třetího tábora měl neustálou vtíravou představu, že po mojí levici je dřevěný plaňkový plot), člověk je unavený a utavení litru vody a její přivedení k varu stojí mnoho sil. No prostě pil jsem málo, v podstatě bych to nazval asi nedostatkem osobní disciplíny. Navíc přemnožení krvinek – to vše vedlo k tomu, že z mojí tekuté krve se stala hustá kolomaz, a tak mi začaly omrzat již při sestupu do 3. tábora špičky prstů.

Nejhorší jsem si pak prožil následující den, kdy pro velké bolesti nohou jsem velmi pomalu sestupoval do základního tábora a nakonec prakticky již pro neschopnost ovládat chůzi jsem skončil asi 800 m od tábora a jen velkou a šťastnou shodou okolností jsem za pomoci kamarádů nakonec přeci jen seděl mezi přáteli v jídelním stanu a hlavně byl naživu.

CAO News: Co bylo pak?

I.N.: Viděl jsem od začátku, že nohy mám poměrně silně postiženy – špičky prstů měly lehce fialový nádech a bolesti v lýtkách a stehnech byly poměrně značné. Ale věděl jsem, že se ničeho zde, v předsunutém Base Campu, nedovolám, a že musím po vlastních sestoupit níže do asi 10 km vzdáleného Middle campu – kam tou dobou již bylo možno dojet vozidlem. Ta cesta morénou pro mne byl jeden z nejnezapomenutelnějších zážitků. Bolel mne extrémně každý krok, pot na čele, rychlost pohybu 2 km/hod s pomocí hůlek, o které jsem se opíral celou vahou. No a pak konečně Middle camp a záchrana! Pak už jsem jen dojel do Káthmandů, kde to Rusové zhodnotili, že: Eto ničevo, vsjo buděť charašo, včetně nepálského kolegy ortopeda, který mi nohy natřel nažluto desinfekcí. No já věděl svoje, že to prostě stojí za hovno a že čím dříve budu v Čechách, tím lépe...

CAO News: A to šlo tak snadno změnit dobu odletu?

I.N.: Naštěstí se ta ruská agentura ukázala jako velmi schopná, letenku domů mi přebukovali a já mohl už druhý den po příjezdu do Káthmandů letět přes Dillí domů. No a zde jsem nastoupil rovnou na svoje chirurgické oddělení v Děčíně a zde se postupně přišlo na dramatickou diagnosu, a sice, že tepny mých dolních končetin jsou na několika místech uzavřeny krevními sraženinami. Musel jsem nastoupit na specializovanou kliniku do Prahy, kde mi cévy opět zprůchodnili. Ale to bylo snad větší martyrium, než ta osmitisícovka. Ale těm svým kolegům bych dnes políbil ruce a zůstávám jim neskonale vděčný.

CAO News: Takže to bylo docela o fous, co. A jak hodnotíš svůj výstup s časovým odstupem dnes? Nedostaví se teď trochu ztráta motivace v lezení, nebo tě himálajské osmitisícovky lapily a začneš je kompletovat?

I.N.: Ještě mám trochu načernalé palce u obou nohou ale asi nedojde k žádným fatálním ztrátám. Lovce osmitisícovek určitě nebudu. Beru ten svůj průser jako Boží prst, který mi říká, že příště by mi to už nemuselo tak projít a taky si nepřipadám jako nějaký dobyvatel těch nejvyšších vrcholů. Chovám k těm horám obrovský respekt. Ta hora byla tak hodná, že mi dovolila, abych se dostal až na její vršek, ale mnoha lidem již ukázala velmi nevlídnou tvář a mnoho lidí zůstalo navěky v jejich trhlinách. Dost lidí mi trochu ironicky říká: A stálo ti to za to? Já myslím, že i přes ty dočasné zdravotní problémy stálo... já byl přeci jen na osmitisícovce. Jen mě mrzí, že už to nemohla vědět moje máma.

Ale s lezením určitě neskončím. Mám ještě plno, sice nižších, ale přesto významných vrcholů, které bych rád slezl..

CAO News: Tož Ivane, ještě jednou velká gratulace, ať se ti palce co nejdříve dohojí a také, ať tě štěstěna provází i na všech tvých dalších cestách! A díky za příjemné popovídání. To mrazení v zádech přišlo v těchhle vedrech docela vhod :o)

Foto © 2006 MountainBreath.cz

Květnový zájezd do Arca

aneb jak mě italské placáty připravily o iluze...

Eva Dcera Zápotocká

CC Dubí

Letos se v Itálii v Arcu na květnové svátky, kdy se sem vyráží už téměř se samozřejmostí, sešla pěkná partička lezců i horolezců ze všech koutů republiky. Z původně plánovaných asi patnácti lidí se nás tam nakonec vyklubalo asi třicet, např.: Jitka Zkouřenka Skálová (která celý zájezd zorganizovala), Petr Bobuláč Čermák (Mistr), Jirka Cigán Novák, Joska Rak Rakoncaj, Jirka Prcek Slavík s Helčou, Martin Matras, Davídek Semiginovský, Jirka Rosol, (který nás snad už pronásleduje, protože ho potkáváme, kdykoliv vyrazíme do vzdálenějších lezeckých oblastí :o), Petr Holajz Holík, pochopitelně já, Gympláci, Valy, Bučina (začínající lezec, který není po této Itálii už zdaleka začínající)... Já a dále jmenovaní jsme tuto oblast navštívili poprvé, takže náš zájezd byl spíše objevitelský.

Týden před odjezdem jsem si hledala na internetu nějaké informace o této oblasti a našla jsem tam fotku a povídání k oblasti Placche Zebrate. V tu chvíli jsem přestala dýchat a jen s otevřenou pusou a s nádherným pocitem u srdce jsem zírala na obrovskou šestisetmetrovou plotnu na monitoru.

Vždycky, když lezu nějaký krásný rajbásek, říkám si, škoda, že ta cesta není ještě alespoň třikrát tak dlouhá a pak zjistím, že existuje šestisetmetrová „placáta“, na které je asi 25 cest. Od té doby jsem nemohla dospát a už se těšila, jak budu jednou stát před tou ohromnou stěnou skutečně, sluníčko v zádech a slintat jako můj pejsek Aichenka (kdo ji zná, jistě chápe, jak moc).

Hned první den po příjezdu jsem o mé „placátě“ všem vyprávěla a ukazovala fotky (musela jsem si ten skvost pochopitelně vytisknout, abych mohla nad ním vzdychat celý týden), ale to jsem si naběhla. Okamžitě se mě chopil pan Mistr a dostala jsem školení o tom, že položené cesty mi nic nedají, že jestli se chci naučit lézt, tak musím jít práskat převisy atd.

Aniž bych si vzala Mistrova slova k srdci, první tři dny jsme se stejně nacházeli v oblastech, kde se vyskytovaly většinou cesty kolmé až mírně převislé, a to v Sarche, Colodri Sud a La Panoramica. Pochopitelně mi to nevadilo, ale každý

den to také nejde. Takže čtvrtý den se rozhodlo, že sice „zebrušky“ (jak jsem si je láskyplně nazvala) ještě počkají, ale navštívíme oblast Baone, dle průvodce taky plotna, navíc se samými čtyřkami, pětkami, takže si uděláme takový rest day. Většina přítomných měla totiž vždy po třech dnech rest day ve stylu, že proseděla den v „base campu“ a koštovala italské víno, kdežto my nadšenci, co jsme tu byli poprvé, jsme přece nemohli promarnit jediný den!

Že by další přednáška?? Zleva Zkouřenka, Valy, Gymplák a Čermák..

Zdálky „placáty“ Baone vypadají skutečně efektně, při pohledu na ně jsem si musela utírat opět koutky. Plotna je vysoká asi 100 m, takže cesty většinou dvoudélkové, a sklon, kterému jsem ani nechtěla věřit, že existuje. Člověk se musel opírat o dlaně, aby si neodřel kolena, na štanďu se dalo ležet. V podstatě by se možná i dalo dát si ruce za hlavu a vyběhnout až nahoru :o) . Potutelně jsme se usmívali, že vidět nás Mistr, tak bychom si vyslechli zase přednášku...

Tak takhle vypadají osudné placáty Baone (zleva Gymplák a Holajz)..

Nejdřív jsem lezla jen jednu délku, po dvou krocích mé nadšení začalo ale lehce opadávat, nohy dost klouzaly a nebylo se za co moc držet, navíc zrovna ten den bylo dost parno, takže až tak příjemný pocit z lezení to nebyl. Druhou cestu už jsme „vyšli“ dvě délky, dolezla jsem ke štanďu té první a začaly mi vystřelovat neskutečné křeče do chodidel, které postupovaly až do lýtek, do toho se mi začalo lehce dělat mdlo z bolesti a z neskutečného vedra, ale jelikož jsem byla jištěná shora, musela jsem se dostat nějakým způsobem nahoru. Náhle mi bezděčně začaly tryskat slzy bolesti, takže jsem ve finále byla i oslepena a ani nevím, jak jsem se nahoru vyškrábala. No, horší zážitek z lezení nemám! U horního štanďu jsem si jen zula boty a začala vykřikovat, že zítra vyrážím s Čermákem do převisů

:o) . Nejdříve jsem byla celkem zklamaná, ale večer jsem to už u vínka přidávala jako historku k dobru. To jsem hned Čermákovi nahrála a dostala (a nejen já) další z mnoha jeho několikahodinových školení, že nejen, že musím do převisů, ale že se musím vykašlat na nějaké pětky a začít lézt pořádné cesty a jestli se chci dostat v lezení dál, musím vyvádět a podobně...

Mistrovy rady jsem si vzala tentokrát k srdci a hned druhý den se vyráželo do Massone, kde jsem se hned nacpala do první cesty 6b, kterou jsem si sice odseděla, ale maximálně si to užívala při včerejší vzpomínce na můj hrůzostrašný zážitek. Pár cestiček 6a, dvě 5c pro odlehčení, které byly sice jako většina lehčích cest ve vyhlášených oblastech oklouzané, což jim ale na kráse neubírá, snad jen trochu přidává na obtížnosti... a na závěr jsem i dle slibu alespoň jednu cestu vyvedla. Večer jsem sice táhla ruce za sebou, ale s naprostou spokojeným úsměvem.

Oblast Massone - vlevo Holajz, vpravo já..

Následující den vypadalo počasí dost divoce, proto jsme hledali raději oblast blízko od auta, abychom v případě úprku před deštěm měli blízko do úkrytu. V průvodci jsme si našli oblast Promeghin, o které ani ostatní, kteří jezdí do Arca i třeba přes dvacet let, nevěděli, že existuje.

Oblast Promeghin - cvakáte skutečně rovnou ze země... (na fot. vlevo Gymplák a Léňa). Na obr. vpravo lezou zleva Cigán, Gymplák a Helča..

Skála byla sice celkem nízká, asi kolem 20 m, ale zase trochu jiné lezení. V podstatě se jednalo o splenou hromadu malých kamínek, takže stále chyty, stále stupy, všechny cesty lehce převislé, takže se dalo lézt, i když drobně poprchávalo. Cesty byly všechny lehce nadhodnocené, takže jsme se mohli radovat, že já jsem si vyvedla 5c, tehdy začínající lezec Bučina vyvedl 6b, další si zde vylezli nejlehčí 8a v životě :o)... V průvodci jsme se dočetli, že skála byla původně zarostlá

svah, který za finanční podpory města jistý Elio Orlandi vyčistil a nasekal tam mraky cest, proto se zde také nacházely nýty po 80 cm, pod skalami lavice a stoly a jak jsme se dozvěděli od instruktora našeho oddílu, který kdysi tuto oblast také navštívil, dříve se pod stěnou nacházel dokonce i koberec...

Dále nás také zaujala oblast Marciaga, kam přijedete na golfové hřiště, necháte auto téměř na greenu a přímo nad areálem se na vás z lesa usmívají vrcholky vápence. Tato oblast je sice trochu vzdálenější, ale nádherné odjištěné cesty po dírách a žilách za to stojí.

Čermák řek vyvádět, tak se musí vyvádět :)
(Vlevo oblast Marciaga, vpravo Nago..)

Jelikož navštívit všechny oblasti kolem Arca se nedá stihnout za jediný zájezd, ani ty význačné, museli jsme se rozhodnout, co oželíme a kam se tedy podíváme poslední den. Rozloučila jsem se s „Placátama Zebrátama“, museli jsme zrušit i plánovanou ferratu a další a nakonec zvítězilo Nago. Sice lehčí cesty byly opět oklouzané, ale zase se musím opakovat, tak chytovaté, že to vůbec nevádí. Každopádně i kdyby to někomu vadilo, ten nádherný výhled na Lago di Garda s jeho přízračnou parou a s těmi obrovskými skalními giganty u břehu to dokonale kompenzuje!

Vlevo Jouda v oblasti Nago, vpravo bývalý začínající lezec Bučina v oblasti Massone

Tímto jsme se s „Itoškou“ rozloučili a smutně vyrazili domů. Před pláčem mě jen zachránila Čermáková pozitivní slova:

„Zážitky jsou od toho, abychom se na ně těšili, pak je prožili a do konce života na ně vzpomínali...“

Nové trendy v Sasku?

aneb pár postřehů ze Saska..

Jiří Chosé Šťastný

Horoklub Chomutov

Původně jsme chtěli jet první červencový týden do Alp, ale špatná předpověď počasí pro druhou polovinu týdne nám překazila plány. Naštěstí v našich krajích mělo být hezky, a tak jsme vyrazili na písek do Saska. Počasí bylo natolik dobré, že za celý týden nespadlo ani kapka vody a slunce pražilo celou dobu jak o život, takže se přes poledne nedalo lézt ani ve stínu. S nadějí jsme sledovali kupící se bouřková mračna, ale i bouřky nás úspěšně míjely. Měli jsme tak dostatek času na procházky skalami a pozorování, co se kde změnilo.

Naší pozornosti tedy nemohly uniknout nové linie, vedoucí na skalní věž, kolem které jsme často v Rathenu procházeli, ale v našem průvodci byla uvedena jako nelezený masiv. Možná si řeknete, že takových skal je v Sasku spousta, ale tahle byla zvláštní tím, že v jižní stěně byly vedle sebe tři nové cesty, od pohledu tak sedmové lezení, z čehož v té prostřední jsme napočítali osm kruhů na necelých 50 m lezení, což v Sasku není vůbec obvyklé.

Jeden den to už Michal nevydržel a do této saské lahůdky se pustil. Ohodnotil ji tak na VII až VIII, čímž rozpoutal vlnu dalších přelezů. Po pečlivém prostudování a ofocení zápisů ve vrcholové knize se mi podařilo sestavit jednoduchého průvodce pro jižní stěnu této věže. Takže jestli si chcete vylézt dobře zajištěné lehčí cesty v Sasku, tak vězte, že věž se jmenuje Luginsland a najdete ji hned u cesty, když půjdete od Höllenhunda k Dresdner Turm.

Luginsland se zakreslenými cestami..

BERNSKÉ ALPY

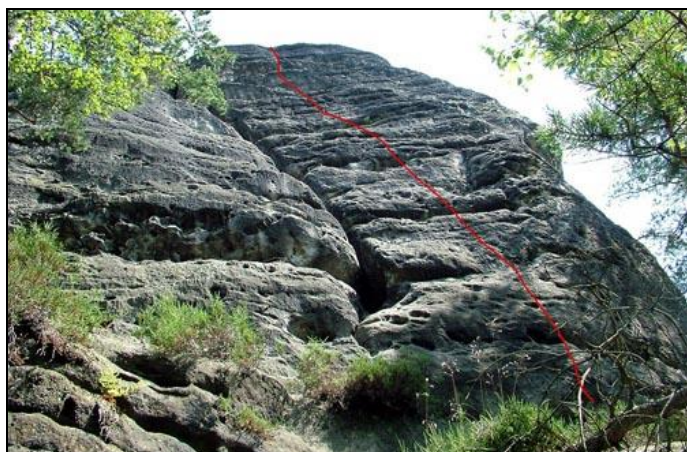
Mnich - Jungfrau 1.- 5.7.2006

Jan Jordák

CAO Děčín

Je zajímavé, že většina původních cest je z roku 1961, ale ve starém „zeleném“ průvodci tato věž není vůbec uvedena. V průvodci od p. Schmeißera z roku 1998 ji v jednom nákresu najdete jako Lug ins Land s tím, že nic bližšího zde uvedeno není. Až nejnovejší vydání průvodce (modré, z roku 2003) uvádí na tuto věž 19 cest. Bohužel jsou to samé klasické cesty a žádná z nových cest zde uvedena není. No není to zajímavé?

Když se podíváte na jižní stěnu této věže, uvidíte zde dvě výrazné spáry, vedoucí na předskalí. Pravá spára je Talweg V a napravo od ní je v rajbákovité stěně patrná linie osmi kruhů, tvořící cestu „Schau mer ma!“ za VIIIa, RP VIIIb. Nejtěžší místo je mezi sedmým a osmým kruhem a řeší se za dobře beroucí jednoprstové dírky. Pokud od třetího kruhu této cesty uhnete doprava na hranu, tak na polici najdete kruh klasické cesty Harrykante. Od něj můžete pokračovat přes další čtyři kruhy na vrchol cestou „Was gudest du?, opět za VIIIa, RP VIIIb. Klíčové místo je opět mezi posledními kruhy.

Luginsland s cestou Schau mer ma! VIIIa, RP VIIIb.

Pokud si chcete dát na rozlezení něco lehčího, tak po pilíři mezi spárou Talwegu a levou spárou Neuer Talwegu VI vede na předskalí přes čtyři kruhy cesta „Südtirolerweg“ za VIIIb. Jedinou vadou na kráse této cesty je to, že vede poměrně blízko spáry Talwegu, takže když se vám nechce do těžšího kroku, tak se můžete celkem snadno na hraně spáry přidržet. Druhou lehčí cestou je „Miss Rathen“ za VIIc, kterou najdete ve stěně vlevo od Neuer Talwegu. Má tři kruhy a rovněž končí na předskalí, kde je možné dobrat u slaňovacího kruhu. Tato cesta je asi nejméně ležená, takže pozor, ať něco neulomíte.

Pokud chcete pokračovat až na vrchol, tak nad slaňákem uvidíte další dva kruhy, tvořící cestu „Bella Vista“ za VIIc. Vede přes docela převislé břicho, ale jsou v něm dobře beroucí chyty. Od posledního kruhu se nenechte zlákat k útěku doleva do spáry, ale postavte to vpravo od kruhu. Ačkoliv se do toho nechce, není to zas tak hrozné a několikery hodiny vám výlez příjemný. Slaňuje se nadvakrát, na předskalí je to 20 m, dolů pak ještě 25 m. Ve stěně je stín asi do 11-ti hodin, potom už je až do večera na sluníčku.

Další nové cesty jsou také ve východní a severní stěně, ale to jsou většinou devítky, tak ty ať si zmapuje Jarda Maršík. Po lezení můžete navštívit stejnojmenný pension v Rathenu a pátrat po možných souvislostech..

Ahoj zase někdy v Sasku!

PS: Pokud jsem zkomolil některé názvy cest, tak se autorům omlouvám, ale v té vrcholovce to fakt nebylo příliš čitelné.

Ráno vyjždím z Děčína v 5 hodin vlakem do Prahy, kde mám sraz se Zdenkou (není Pražák, jak bylo uvedeno v minulém čísle o Grossglockneru, ani Aleš, který je z Jílového). Z Prahy vyjždíme v 7.30. Teoreticky jsem připraven Jardou Uhrem. Cesta probíhá dobře, až na bloudění v Curichu. Do Grindelwaldu dorážíme v 19.30, ujeli jsme 903 km. U železniční zastávky Grindelwald - Grund zjišťujeme vlak a cenu. GOOD MORNING TICKET zpáteční na Jungfrauoch stojí 125 Chf, vlak jede v 7.15 hod. Lístek platí 10 dnů a na zpáteční vlak se musí nastoupit do 12.45 hod. Autem jedem po silnici směrem k soutěškám na konci města. Spíme u silnice, kousek od potoka.

V neděli ráno jedem zpět na nádraží. Auto necháváme na parkovišti před nádražím za 4 Chf/den. Kupujeme lístek a nasedáme do vlaku, je docela plný. Jedeme asi půl hodiny na Kleine Scheidegg a přestupujeme na vlak na Jungfrauoch. Na 5 min stavíme na Eigerwand (2.865 m). Jsou tady obrovská prosklená okna a můžeme alespoň nahlédnout do severní stěny Eigeru. Ještě stavíme na 5 min na Eismeer. Po 50ti minutách jízdy jsme na nejvyšší železniční stanici v Evropě Jungfrauoch (3.454 m). Prohlížíme si obrovský areál stanice a jdeme se podívat do ledové jeskyně. Nad námi je 7 - 10 m ledu a jsou tu pěkné ledové sochy. Všude je plno Japonců.

Poté se vydáváme po cestě směrem k chatě Mönchslochhütte. U cesty děláme záhrab a stavíme stan. Japonci si nás pořád fotí. Vedle nás je postavený ještě jeden stan. Je nádherné počasí. V 11.30 hod vyrážíme normálkou na Mnicha (4.107, dříve uváděno 4.099 m). U nástupu jsme ve 12 hod. Nejdříve se jde po skále, na zasněženém hřebenu nandáváme mačky. Na každou stranu jsou pěkný srázy dolů. Po úzkém hřebenu docházíme na vrchol ve 14 hod. Ze shora jsou pěkné výhledy. Na jednu stranu do zeleného údolí a na druhou na ledovec a zasněžené hory. Po 30 min jdeme dolů. Při sestupu se stavujeme na chatě doplnit tekutiny. Potom už jdeme do stanu, vlaky už odjely a konečně je klid.

Pondělí.

Dneska máme v plánu Jungfrau (4.158 m). Vycházíme v 7 hod. Na kopci před námi už vidíme dvě skupinky. Jde se docela dobře. Vylézáme strmým sněhovým svahem a napojujeme se na normálku. Potom pokračujeme do sedla Rottalsattel (3.855 m). Místama je led, tak dáváme dva ledovcové šrouby.

Začíná dost foukat. Postupujeme směrem ke skále (na skále jistí tyče) a podél ní na vrchol. Nahoře jsme za 3,5 hod. Ještě je pořád jasno, ale už vidíme přicházet mraky. Z vrcholu je pěkný výhled na Eiger, Mnich a nejdelší ledovec v Evropě Aletsch (24 km). Po asi 30 min začínáme sestupovat. Sníh už začíná měknout. Vracíme se normální cestou. Kus je po skále a dole přes trhliny. Podle nás je cesta horší a pomalejší. Na Jungfraujoch si dáváme jedno pivko. Venku je už pěkná mlha. Ptám se na předpověď a počasí se má kazit. Je vidět na pár metrů. Jdeme ke stanu, něco uvařit a spát. Venku slyšíme rány. Z Mnicha spadaly kusy sněhu.

Úterý. Ráno již balíme stan. Jdeme se podívat na hvězdárnu Sphinx. Vracíme se dolů. Od nádraží jedem autem na naše místo. Chtěli jsme se jít podívat do soutěsky Gletscherslucht, ale pro padající kamení je zavřená.

Procházíme Grindelwald. Nad Eigerem jsou už pěkný mraky. Jedem na místo, kde jsme spali první noc. Navečer jdeme ještě k soutěskám, přes chatu Marmobruh docházíme na cestu, která vede nad kaňonem soutěsek.

Ve středu už nás budí dešť kolem 5. hod, a tak v 6 hod vyrazíme domů. Cesta již byla bez většího bloudění.

Výlet byl pěkný díky kopcům, které jsme vylezli, stejně jako počasí, které nám vyšlo tak akorát...

Konec létání načerno..

aneb jak to tenkrát všechno začalo a jak skončilo..

Tomáš Tlapák

Děčín

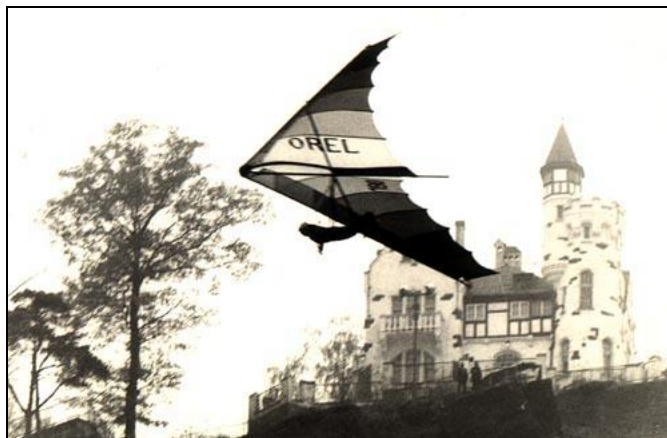
A o čem je vlastně řeč? Děčínský horolezec **Jaroslav Uher** začal svou lezeckou kariéru v roce 1960. Přes dosahované úspěchy, ať už na písku s Rudou Zabilkou nebo v zahraničních velehorách se mu pravděpodobně už v té době nedostávalo adrenalinu, a tak jako jeden z prvních na děčínsku začal již v roce 1977 také s létáním na rogallu.

Křídlo si samozřejmě postavil sám, tak jako tehdy všichni začínající. Plachtu ušil doma v paneláku na Veritasce.

Dne 23. června 1979, v rámci festivalu Děčínská KOTVA uskutečnili **Jarda Uher** a **Karel Macho** slet z „Pastýřandy“.

Společně s Karlem Machem, který byl v létání tím hlavním akterem, jezdili převážně na Ranou, ale také sami vyhledávali další nové terény na létání. A tak se také stalo, že Jarde už o rok později absolvoval několik sletů se známé Pastýřské stěny v Děčíně přes Labe pod děčínský zámek.

Červen 1979. Letí **Karel Macho**, hned další start **Jarda Uher**..

V roce 1978 se zúčastnil prvního mistrovství republiky v Západních Tatrách na Baranici, kde v kategorii standard vybojoval 3. místo. V dalším roce se účastnil např. v 1. ročníku o pohár Čsl. Televize na Rané, ale postupně jeho aktivita v létání přeci jenom upadla.

Když se k nám do republiky rozšířil ze Západu nový sport paragliding, opět nezůstal pozadu. V roce 1989 začal na Rané na „BIGU“. Rok poté už několikrát vycestoval za létáním do známých létacích středisek v Rakousku, především do oblasti Zillertalu.

V dalších několika letech absolvoval řadu létacích zájezdů např. do Annecy, Mieussy, Chamounix. Vše uskutečnil na

různých typech padáků vypůjčených porůznu od kamarádů. V roce 1993 si konečně jeden z těchto olétaných padáků zakoupil. Byl to dva roky starý SPIED, jehož výrobcem byl známý paraglidingový dobrodruh Václav Šatava.

Postupem času se ukázalo, že tento padák už nemůže konkurovat těm modernějším. Létání na něm bylo vcelku v pohodě, avšak starty bez pomoci kamarádů byly problematické. Na nový padák nebylo, takže s létáním ještě v tomto roce definitivně ustal.

Nové světlo do paraglidingu děčínských horolezců vnesli čerství absolventi pilotního kurzu Rost'a Sedliský a Michal Burda v roce 2004. Ti vzali také na jeden létací zájezd do Španělska i Jardu Uhra. A Jarda, po více než desetileté přestávce, opět dobře zalétal. Něco na svém 13 let starém SPIEDU, přezdívaném BATMAN, který u ostatních přihlížejících vzbuzoval hrůzu, a něco na padáku vypůjčeném od Rosti. O rok později už zakoupil vlastní nový padák včetně kompletní výbavy.

Anancy 2006. Zleva Rost'a Sedliský, Michal Burda a Václav Storz.

Následovala spousta startů v našich oblastech Krupka, Jílové, Zálezly atd., ale také ve Francii a Itálii. Ukázalo se, že zejména na zahraničních startovačkách bývají bez platného pilotního průkazu značné problémy. A tak se stalo, že Jarda byl nakonec ve svých 64 letech okolnostmi donucen absolvovat dodatečně kurz létání a složit pilotní zkoušky. To se mu skutečně podařilo..

K získání pilotního průkazu samozřejmě blahopřejeme a přejeme, aby i další jeho, nyní už legální, létání, bylo pro něj stejně úspěšné, jako to doposud...

Foto © Jaroslav Uher, HK Děčín

Pavouk zkompletoval Sasko!!

aneb byl jsem při tom..

Jiří Houba Chára

CAO Děčín

Byl horký a dusný úterní podvečer, jen těsně před prudkou letní bouřkou, když se Pavouk lehce vyhoupl přes závěrečný převislý krok v cestě Alter Weg na Amselgrundnadel, cvakl se do slaňovacího kruhu a s úlevou a spokojeností houkl dolů na své spolulezce: „Zrůůů“. Bylo 17.45 hodin, 27. června 2006 a **Pavel Pavouk Černý** (na snímku) se právě stal s největší pravděpodobností vůbec prvním Čechem, kterému se podařilo vylézt na všechny saské vrcholy.

Nápad vylézt si na všechny vrcholy v nějaké oblasti bude starý asi jako samo lezení po pískovcových skalách. Jistě již pro spoustu lezců se odškrtávání vrcholů nějaké oblasti či skalního města stalo určitou motivací nebo dokonce koníčkem. Ale teprve Dietmar Heinicke dal této zábavě pevná pravidla a z kompletování saských věží udělal sport s pečlivě vedenou evidencí a statistikou. Podle těchto pravidel se za vylezený vrchol považuje pouze sportovně vylezená cesta až na vrchol, potvrzená zápisem ve vrcholové knize. Pokud lezec slaní z předskalí nebo dříve, nežli dosáhne vrcholu, pak tento vrchol nelze uznat. Navíc, pokud se kandidát před dokončením všech vrcholů dozví prostřednictvím měsíčníku – Heft nebo internetu, o nových uznaných vrcholech, tak musí vylézt i na tyto vrcholy. Aktuálně je tedy třeba zdolat celých 1118 vrcholů.

Podle Heinickeho záznamů se Pavouk stal 210 lezcem a zároveň prvním Čechem, který se touto parádní sbírkou může pochlubit. Svou první cestu v Německu vylezl před více jak 23 lety 18. června 1983. Byla jí cesta Abendveg VIIIa na věž Meurerturn, kterou vylezl na prvním a bez stavění. 27.6.2006 mu chybělo posledních 17 věží roztrkaných porůznu v Rathenu.

Brzo ráno jsme tedy Pavouk, Honza Horáček Horák a já vyrazili do téhle nádherné saské oblasti pokusit se najít a vylézt na všechny zbylé věže. Po více jak 14 dnech slunného počasí byly skály absolutně vyschlé, ale bohužel i nás už od prvních hodin mučilo nesnesitelné vedro. Přesto jsme se neflákali a vrcholy rychle přibývaly. Odpoledne se začalo zatahovat a dusno se ještě stupňovalo. Bylo jasné, že nás bouřka nemine. První vzdálené zahřmění se ozvalo téměř ve stejný okamžik, kdy Pavouk nalézal do poslední cesty. Tou dobou jsme si už připadali téměř jako na Prachovské 24hodinovce. Devět hodin nahoru a dolů. Teď jsme ale všichni tři dolezli na úzký nepatrný vršek blbě přístupné věže Amselgrundnadel a věděli, že je konečně konec. Gratulujeme Pavoukovi k jeho záviděníhodnému výkonu a jako bonus zjišťujeme, že jsme na věži na den přesně, jako prvovýstupci, pouze o 97 let později a navíc máme Horám zdar!

Slaňujeme dolů, už je tma a blýská se stále častěji. Skoro v běhu se svlékáme ze sedáků, necháváme si jen kratásky, protože je jasné, že suší nedojdeme. Pět minut nato přichází bouře a parádní slejvák. Po půlhodině, než jsme došli k autu, jsme mokří do poslední nitky. Prostě nádhernej lezeckej den jak má být..

PS. Když se **Simona Ulmonová** ptala Pavouka, která cesta, přežezaná OS nebo RP, mu letos udělala největší radost, odpověděl pro někoho možná trochu nepochopitelně:

„Alter weg na Amselgrundnadel za IV OS...“

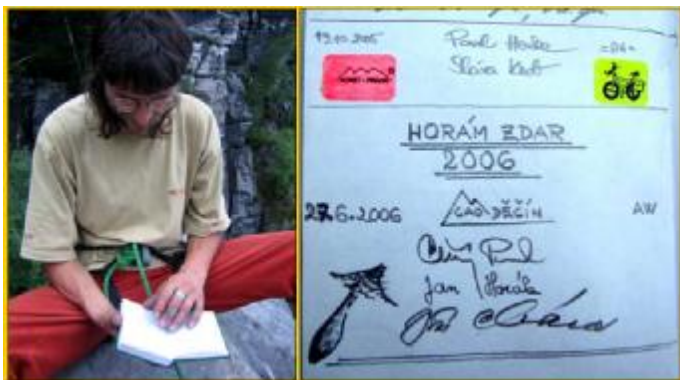

A ještě musíme támhle..

S navazováním, a občas ani s obouváním, jsme se moc nezdržovali. Devítku na klasiku, dolů na Dulfera nebo sručkovat a jde se dál..

Na Bastai jsme turistům připravili vítané divadlo. Podobné fotografie existují v dobrých stovkách exemplářů. Fotil úplně každý..

Poslední zápis do knihy. Jsme tu ve stejný den jako prvovýstupci v roce 1909. A ještě máme Horám zdar!

Foto (c) 2006 Jiří Houba Chára

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Labské údolí – levý břeh

Jeptiška – Ženy v černém VIIIb

Červenec 2006

Pavel Rýva, Z.Němec

Z police pod S stěnou stěnou a spárou přes 2 BH, do rajbu (3. BH) a vzhůru (křížíme komín Severní cesty) a přes další 3 BH ke slaňovacímu BH.

Jeptiška – Poslední potěšení IXa

Červenec 2006

Pavel Rýva, Z.Němec

Z police pod S stěnou vpravo komínem, traverz doleva k 1. BH a přes 2. a 3. BH ke 3. BH cesty Celibát. Tou na balkon a z něj při pravé hraně přes 6. BH ke slaňovacímu BH na předvrcholu.

Rájec

Listonoš (M) - Nevratný balík VIIb

24.6.2006

Pavel Bechyně, K.Bělina, J.Řezníková, R.Krumplová, V.Kožnar.

V JZ stěně sokolíkem k 1. K. Stěnou přes díry (velké hodiny) ke 2. K a přímo na vrchol.

Sněžník

Muzikant - Falešný tón V

18.6.2006

Pavel Bechyně, Jiří Rosol, Jana Řezníková, Uwe Rarisch. Vlevo od komína po hraně na vrchol.

Hřensko

Benátská věž - Karneval Villa

6.7.2006

Vlastimil Peroutka, S.Frömmel

Údolní stěnou přes 6 kruhů, spárou přes 7. kruh a komínem na vrchol.

Dubské skály – Údolí Roklice

Veleop – Jarní skok 1

2.4.2006

Jan Paul

Přeskokem n.v.

Tovaryš – Skok do peřin 2

2.4.2006

Jan Paul

Přeskokem n.v.

Mistr – Přeskok 1

2.4.2006

Jan Paul

Přeskokem n.v.

Zadní bloky – Náhorní skok - varianta 1

22.4.2006

Jan Paul

Přeskokem n.v.

Manželská věž – Hop, a je tu veleop 1

2.4.2006

Jan Paul

Přeskokem n.v.

Dubské skály – Kokořínsko

Opřená věž – Seskok 1

14.5.2006

Jan Paul

Přeskokem n.v.

STŘÍPKY..

Další přírůstek v CAO Děčín

Více než milá SMSka dorazila v tomto týdnu od Jany a Vlasty:

„Včera, 12. července 2006 v 16.30 spatřila světlo světa naše dcerka Julinka. Váží 3,82 kg, měří 50 cm a daří se jí výborně!“

Vlasta & Jana Domesovi

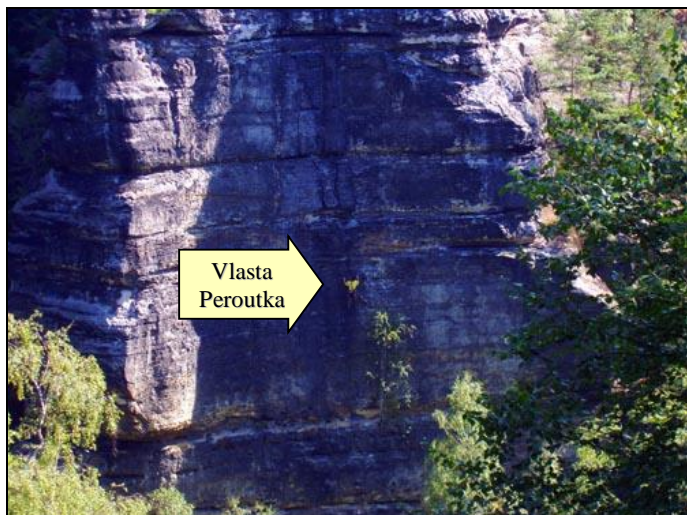
Rozhovor se líbil

Soudě podle ohlasů na minulé číslo CAO News, rozhovor s **Ríšou Litochlebem** se většinou lezců líbil. Přestože jsme již vyzpovídali celkem dost horolezců, spojených nějakým způsobem s lezením v Labském údolí, a to jak ze starší, tak i ze současné generace (namátkou: **Karel Krombholz, Zdeněk Weingartl, Helmut Weigel, Vláďa Nehasil, Láďa Ryska, Jaroslav Uher, Jindra Hudeček** aj.), hodláme v rozhovorech pokračovat. Takže jestli patříte k těm, kterým se povídání s labskými lezci líbilo, máte se na co těšit..

Lezecký karneval na Benátské věži

Vlasta Peroutka vytýčil ve Hřensku, v údolní stěně Benátské věže, smělý, dlouhý a exponovaný prvovýstup. Cesta se jmenuje Karneval, klasifikace VIIIa a délka téměř 70 metrů! Na této štrece vás čeká celkem 7 kruhů..

K cestě Vlasta dodal:

„Spodek je sice trochu lámavý, ale dobře odjištěný - první kruh je už v 6ti metrech. Další kruhy jsou po cca 4 metrech. Od šestého kruhu následuje lezení asi 20 metrů bez kruhu, ale jsou tam velké talíře a dobré žebro. Následuje krátká spára a poslední, 7. kruh. Dále se leze už bez kruhů ošklivě vyhlížejícím spárokominem s převísem, ale dá se přelézt venkem a je jednoduchý. Cesta začíná asi 5 m vlevo od „Projektu 75“.

Ahoj ve skalách! **Vlasta Peroutka**“

Foto © archiv Vlasty Peroutky

Telegraficky ze Skaláku

Dostal jsem nabídku od Aničky Petákové ml. a Pavla Zipa Horníka jestli s nimi nepojedu na pár volných dní do Skaláku na chaloupku Aničky Petákové (maminka Aničky) a Petra Štěpána. No neber to!

Nejdřív jsme byli z místního pískoviště v rozpacích, ale pak nám Petr Štěpán ukázal krásné cesty. Vylezli jsme s ním i Údolní cestu na Blatník. Petr se nám pak přiznal, že to byla jeho první cesta ve Skaláku a že jí lezl před 41 lety. Protože minulý rok nebylo zrovna ideální počasí na lezení po místním pískovci, mohl toto výročí „oslat“ až teď.

Během lezení jsme pak také potkali Pavla Bukyho Henke a za nedlouho zase z jiné věže slanil Michael Vylefal s přítelkyní. Z další věže se pak na nás zubil i Milan Svinčo Svinářík..

Zdraví **Petr PiC Jícha**, CAO Děčín

Sněžník - tak takhle ne!

Byl jsem se o jednom červnovém víkendu podívat na Sněžníku na polověž Muzikant a žasnul jsem, jak to lezení spěje milovými kroky kupředu!?

V roce 1998 udělal Karel Bělina a V. Lhotka na polověž celkem čtyři cesty (Taktovka V, Chudý houslista VIIa, Hluboko skrytá struna VIIc a Heligónka VIIa).

Dnes, ve dvou jejich cestách, najdete dodané jištění a to velmi zajímavé. V cestě „Hluboko skrytá struna“ je přidán kruh a borhák. Ale pozor! Obě jištění jsou vhodná pouze pro skálu a ne na pískovec, neboť krátkost jejich dříků je smrtelná!!

V cestě „Heligónka“ byl dokonce přidán nýt. Ptám se: Pánové, kdo jste tyto cesty dojistili, máte vůbec rozum? Už jste si někdy do toho jištění skočili? Asi ještě ne, protože to by jsme vás našli pod skálou.. Prosím vás, aby jste si pořádně přečetli pravidla pískovcového lezení. Již předem vám musí být jasné, že vaše jištění bude vytlučeno.

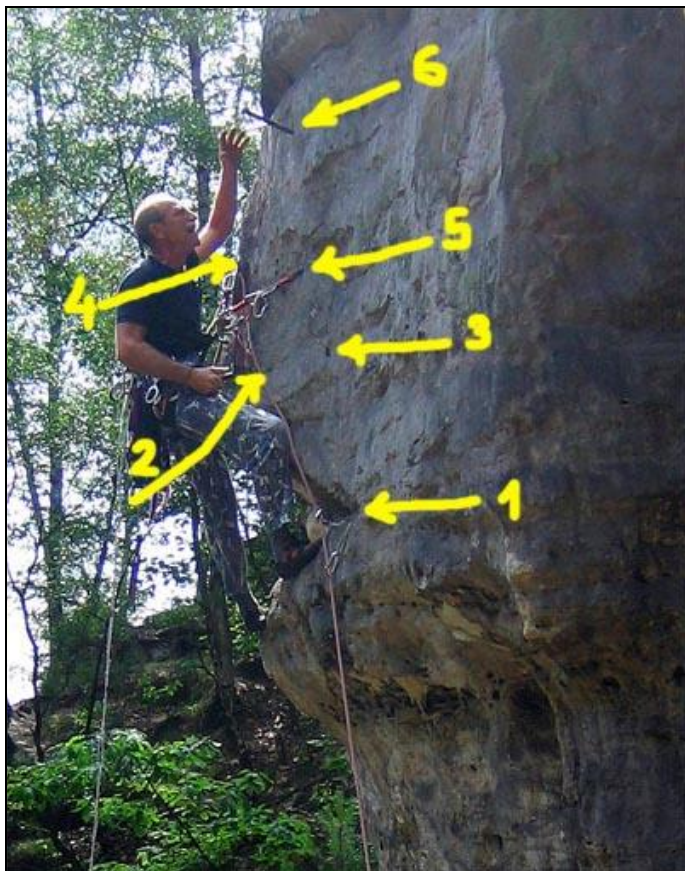

Chápu, že chcete dělat nové cesty, ale takto to opravdu nejde.

Pavel Kýsa Bechyně, HOKET Praha

Míváte potíže s cvaknutím kruhu??

Při jednom letošním červnovém zájezdu do německého Rathenu jsem opravdu se zájmem sledoval, jak dva, podle všeho místní, borci (odhadem 45 až 50 let) pracovali na novém těžkém prvovýstupu na věž Trockener Turm. Pro názornost a lepší pochopení přikládám foto z onoho prvovýstupu opatřené šipkami.

Mladší a zřejmě lepší lezec z dvojice založil po mnoha pokusech dvě smyčky v podélné římse (šipka 1). Nechal se z nich spustit a do akce šel jeho spolulezec (ten na snímku). S horním jištěním (přes tyto smyčky) došel rukama do římsy (1). Zafixoval (nebo ho spolulezec přidržel lanem – nebylo možno rozeznat) a nataženou levou rukou zavěsil háček vysoko vlevo do díry (2). Spolulezec ho dobral na fest a borec si osedl do háčku. Zkrátil si a upravil posez a přidal druhý háček do díry (3). Po „zdomácnění“ a ohledání stěny nad ním, vyndal levý háček z díry (2) a zavěsil ho asi o 60 cm vlevo nahore (4). Opět se nechal dotáhnout lanem na fest a přehodil si i pravý háček z (3) do (5). Nohama nyní dosáhl do římsy, kam předtím sotva rukama. Upravil si sedačku a vytáhl kladivo s rourákem. Nyní se domlouvali, kam kruh zavrtá. Nakonec si vybrali místo mírně vpravo ve výši téměř úplně natažené ruky (6). A tam kruh také umístili.

Při skromném odhadu, a je to patrné i z fotografie a výšky lezce, to bylo dobrých 160 – 170 cm nad posledním drženým chytím! (Poslední chyt z lezecké pozice byl u šipky (1), kruh, jak vidět, o něco výše (6)..)

Abych neočumoval moc dlouho, odešel jsem lézt. Když jsem se vrátil, lezl už opět mladší z dvojice. Byl asi dva metry nad kruhem a montoval smyčky. Pak jsme se už přesunuli do jiné části oblasti, takže jaký byl další postup nevím, ale asi se moc nelišil. Jen odhaduji, že s horním lanem došel k čerstvě zasazenému prvnímu kruhu, vybojoval ony dva metry, namontoval nějaké jištění a další potřebné metry k druhému kruhu zajistil metodou „háčkování“ zas druholezec. Tímhle způsobem vylezli oba vlastně téměř celou stěnu s horním jištěním a přesto šlo o prvovýstup „zdola“.

Oba lezci nevypadali na žádné amatéry – práce jim šla pěkně od ruky. Vypadalo to na hodně rutinní záležitost...

Borcům patří můj dík - pak už mi totiž nepřipadaly všechny ty „zázračně“ umístěné kruhy v naprosto hladkých stěnách tak úplně zázračně..

Na vlastní oči viděl, vlastním aparátem vyfotil a na vlastním notebooku, pro vaše poučení a pobavení, pravdivě popsal **Jiří Houba Chára**..

Věc: Tondova Lavice

V Rájci, na svahu, je schovaná poslední malá věž, která se jmenuje Tondova lavice. Jméno dostala podle Tondy Olexy. Ten věž pravděpodobně objevil, ale mohlo to být i jinak.

Každopádně v neděli 9. července 2006 Kódl z Povrůl přivezl do Rájce vlastnoručo vyrobenou, asi stokilovou, dubovou lavičku. Tu jsme spolu dovezli pod věž a pak vyvlekli až na její vrchol..

Díry pro hmoždinky jsou vyvrtány, lavice je přišroubována a po těžké práci lze pohodlně usednout s krásným výhledem na Kyklopa..

Ale dost snění a jde se lézt, protože tohle nás zdrželo a máme zpoždění. Rovněž Kódlůva vrtačka ještě zdaleka není vybitá. Jedem..

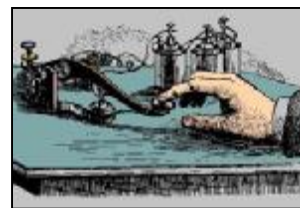
Jiří Petřín Petřík, přepsala Jana Petříková, Praha

Pozdrav z Dolomit

Telegrafická zpráva přišla od **Lukáše Chalupceckého**, tentokrát z italských Dolomit:

„Expedice „Vajolet“ úspěšná, všechny vrcholy zdolány **STOP** fotografického materiálu je skoro na jedno speciální číslo CAO News **STOP** probíhá kompletace dat **STOP** podrobnější reportáž bude snad co nevidět **STOP**

P.S. SW hrana na Delago asi nemá v lezeckém světě konkurenci.. **STOP**“

Lukáš Chalupcecký, SKAJP Teplice

Pozdrav z jachtingu

Kamarádům z oddílu a všem příznivcům CAO News posílám pozdrav z jachtingu v Chorvatsku. Plavili jsme se ze Primoštenu do Puly, se zastávkami na ostrovech. Zde jsme se věnovali ochutnávkám piva, případně seznamování se s místními úřady. Počasí bylo velmi příznivé, tedy dostatečně větrné. Za povšechnou pohodu při plavbě děkuji celé posádce. Na bezproblémovém průběhu plavby má zásluhu hlavně kapitán Tomáš Melen.

Petr Kučera, CAO Děčín

Nejtěžší traverz?

V pondělí 12. června 2006 přelezl špičkový španělský lezec **Dani Andrada** (na snímku) nejtěžší traverz na světě hodnocený stupněm 8C+/9A. Cesta se nachází v oblasti Baltzola a její název je La traverse de arroi total. Andrada o cestě řekl, že její obtížnost odpovídá francouzské klasifikaci 9a+/9b.

Ovšem ani lezci Andradova kalibru to nemají jednoduché. Sotva zpráva proběhla několika lezeckými weby, již se vyořily pochybnosti a nedůvěřivé komentáře, zpochybňující, že by Dani Andrada byl schopen takto obtížnou cestu skutečně přelézt.

Inu, dnes už si bez kamery nebo dvaceti svědků ani pořádně nezalezete..

Honzova věž opět s knihou

Těžko zjistíme, kdo to má na svědomí, ale vrcholovka z Věže Jana Džurbana (Honzova věž) v Ptačích stěnách u Bukové hory, byla nalezena v dezolátním stavu pod věží. Rozmočená, vytržená z vazby, zablácená, krabice zmizela úplně. Poslední zápis, někdy z konce loňského roku, je od dvou lezců, ale to neznamená, že knihu museli shodit oni.

Nicméně se knihu podařilo zachránit. Byla vysušena, opravena a vrácena na vrchol i s novou měděnou krabicí...

Zemřel Syd Barrett

V pátek 7. července 2006 zemřel ve věku 60 let spoluzakladatel skupiny Pink Floyd **Syd Barrett** (na snímku).

Když v roce 1967 Pink Floyd natočili své první album *The Piper at the Gates of Dawn*, ohromil Syd Barrett svět. Barrettovské pohádkové verše, šílené instrumentální vypalovačky a nové melodie jeho skladeb přišly na scénu v době nudných popových písniček plných nesnesitelných témat o věčné lásce a přátelství. Zdálo se, že Syda čeká zářná kariéra. Bohužel drogy zlomily jeho slabou osobnost a již v roce 1968 skupinu opouští, aby se v podstatě až do své smrti stáhl do ústraní...

Na Sněžník taudy...

Když mě před časem (dvěma lety) posílal **František Algena Mezera** ať se zajdu podívat z druhé strany na Sněžník, že tam s **Ondrou Humlem** a **Jaroslavem Masnerem** udělali dost cest, představoval jsem si pětmetrové masivky ztracené kdesi v hlubokém houští. Několikrát jsem kolem projížděl na kole, ale nikdy nezastavil a nešel to omrknout.

Teď, když vyšel nový průvodce na Tisou, Rájec a Sněžník, jsem s radostí zjistil, že tam Jirka Rosol zahrnul i „Algenovu“ oblast. Nebylo už na co se vymlouvat, tak jsem sedl na kolo a vypravil se tam. Nestačil jsem se divit..

„Oblast“ tvoří čtyři masivy - Nimrod, Kominík, Třetí karta a Evropa. Skála pevná, čistá a překvapivě dlouhé cesty odjištěné tak akorát. Není to Kamýk, ale kde je potřeba borhák, tam je. Na nástupech jsou cesty označené decentní šipkou, přesto je prvotní zorientování podle průvodce poněkud složitější. Jakmile se ale chytnete, je to bez problémů. Třeba vám pomůže, že první šipkou označená cesta při příchodu je Uzlová V na Nimroda. Pod skalami jsou většinou poměrně prostorné a rovné nástupiště, kde by se v případě potřeby pohodlně bivakovalo. Na velké sólování to tu vzhledem k výšce masivů ovšem není.

Budete-li chtít tuto část Sněžníku navštívit, zvolte za přístup zelenou značku od altánu u silnice kousek od Vlčího jezera. Na rozcestí se dáte po červené směr Sněžník a ve strmějším stoupání narazíte na trojúhelníkový kámen s vybledlou, ale stále dobře viditelnou, šipkou a malým nápisem „TAUDY“. Taudy se dáte a za chvíli jste tam.

A výše jmenovaným pánům prvovýstupcům patří alespoň dodatečný dík za přepěkné cesty..

Jiří Houba Chára, CAO Děčín

Žlebský přívoz opět funguje

Nový převozník se jmenuje **Miroslav Zima**. Sedm let pracoval jako kapitán, nyní začal provozovat pronajatý převozní prám v Dolním Žlebu. I horolezcům se tak opět usnadní přístup pod mnohé oblíbené masivy a věže...

Provozní hodiny přívozu

duben až září

PO-PA: 6-20 hod, pauza 12-13 hod

SO-NE: 8-18 hod, pauza 12-13 hod

Ženy na HOCYBOJI

Ředitelka letošního HOCYBOJE, **Tereza Sedliská**, nás požádala o zveřejnění adresy, kde si lze stáhnout kompletní výsledkovou listinu včetně profilu tratě. Zde je:

www.hudy.cz/soubory/hocyboj2006.doc

Při té příležitosti nás napadlo, že jsme se ještě nezmínili o ženách, které absolvovaly letošní ročník.

Trasu B (82 km) jelo šest žen. S přehledem zvítězila **Pavčina Sedliská** z HO Doprava, o 2. až 4. místo se podělily **Jitka Horynová**, **Tereza Řeháková** (CAO Děčín) a **Eva Sinecká**. Pátá dojela **Věra Bicencová** a šestá **Karolína Matějková**.

Jedinou ženou, která si troufla na trasu A (132 km), byla **Jana Stehlíková** (na snímku) jedoucí za HK Králové Šumavy. Ta se o 15. až 17. místo podělila s oddílovými kolegy **Petrem Exnerem** a **Jirkou Kašákem**.

Všem zúčastněným ženám patří dodatečná gratulace!

Foto © 2006 Jiří Houbá Chára

Skandinávský Silvestr 2006

I letos jsme se 21. června sešli v příjemné horolezecké osvěžovně U Kosti v Dolním Žlebu, abychom společně oslavili nejdelší den a nejkratší noc v roce. Tradičním úborem je kulich, sluneční brýle a rukavice. S nejlepší stylovou čepicí se tentokrát vytáhl **David Šedivý** (na snímku).

Přestože letošní Silvestr vyšel neprakticky na středu, úkol byl splněn a prastarý skandinávský zvyk, zpít se tento den do němoty, byl zachován..

Nekonečný příběh – magnesium

ČHS údajně na schůzi reprezentantů vyhlásil, že od letoška nebudou vyhlášovány výstupy roku na písku, které by byly provedeny s magnesiem. **Simona Ulmonová** se na stránkách HUDY sportu zeptala jednoho z reprezentantů, **Marka Máry Holečka** (na snímku), co si o tom myslí. Zde je jeho odpověď:

„Je to ignorantská zhovadilost a za každým slovem si stojím...“

Protože negování snahy výjimečných sportovních výkonů, který posouvají české pískařské lezení a lidské snažení, jinak nazvat nelze. Každý ze sportů zaznamenal od minulého století dynamický růst. Což přináší s sebou jak změny v přípravě fyzické, myšlenkové, technické, tak i v pravidlech. Lezení je svobodný sport, pro svobodné lidi. Zvůle mocipánů je našťástí pouze jejich rozhodnutí. Kredit výstupu roku zatím v mých očích nikterak významný není a člověk si za to může koupit, tak akorát hrnec nudlí. Pokud bude prosazován ze strany ČHS tento trend myšlení, nezbývá než na něj hodit bobek a jít si svou cestou...“

Zdroj www.hudy.cz

Skákající Žán Pól Jéňa

Letošní úporná zima donutila lezce krátit si dlouhé chvíle všelijak. **Jan Paul** (Mili láskyplně přezdívaný „Žán Pól“) si vyrazil do Dubských skal posbírat přeskoky na zasněžené vrcholky nějaké Horám zdary. Některé z nich byly dokonce prvopřeskoky, a tak je Jéňa nahlásil Josefu Kunzovi, jako správci oblasti. Přestože se dá v průvodci snadno vyčíst, že v zimě už vzniklo v Dubských skalách nemálo prvovýstupů, přeskoky mu Kunzo neuznal. Jéňa se proto na jaře vydal do tamních skal znovu a protože ctí pravidla hry, všechny skoky si skočil ještě jednou (viz rubrika Nové cesty v tomto CNS).

Nový prvopřeskok se mu podařil i v domovském Labském údolí. Nazval ho Opičí skok 2 a vede na známou starou věž, kde z nějakých záhadných důvodů unikal pozornosti. Jméno věže Jéňa prozatím drží v tajnosti, aby jeho konkurent David Nehasil měl dost času věž vyčmuchtat a dát si první opakování...

CAO News v Dublinu

Tento snímek pořídil **Lukáš Chalupický** při svých toulkách Evropou v Dublinu během čekání na AER LINGUS EI646. Jak vidno, v místním Pubu se k vyhlášenému černému Guinnessu podává velice inspirativní čtení..

Foto © 2006 Lukáš Chalupický

Rychnovský rynek

Všelijaké ráno (zataženo a mokro) a nejistá předpověď, vytáhla 17.6. mnohé horolezce ze skal na kola, kolečkové brusle anebo za kulturou natáčet rodinohodiny. Pod Rychnovem u Bukové hory na sebe narazili **Rost'a Štefánek**, **Martina Mát'a Motlíková** a **Ruda Hugo Stehlík** s **Chárovcema**. První trojice na kolech z Rychnova sjížděla směr Lesná a Chlum, Veleňáci nahoru teprve vyjžděli - proběhnout nedaleké Ptačí stěny a navštívit první ročník C & W festivalu Rychnovský rynek..

Foto (c) 2006 Sponge

Vynikající forma Rostislava Štefánka

Rost'a Štefánek z CAO Děčín začátkem července znovu potvrdil svou vynikající letošní formu. V oblasti Kaitersberg (Bayerische Wald) přešel silně převislou cestu Barracuda 11-/11 (8c+) stylem PP. Stejný skalp mají na svém kontě už jenom **Michael Kies**, **David Graham** a **Marcus Windisch**.

Barracuda je přitom už jen jaksi „nad plán“, neboť Rost'a má pro letošek více než splněno březnovým přečleněním cesty Bimbaluna 9a/9a+. Pane jo..

Takže, milej Rost'o, velká gratulace a klobouk dolů!

Jeptiška stoletá

Nemá cenu tajit, všichni to stejně ví - 22. července 2006 uplyne rovných 100 let od vylezení asi vůbec nejcharakterističtější a nejhezčí věže celého Labského údolí Jeptišky.

Zveme vás tedy všechny na oslavu tohoto výročí, která proběhne v Dolním Žlebu od 21. do 22.7.2006 (viz pozvánka od jednoho z hlavních organizátorů **Pavla Pájky Rývy**).

Pozvánka na oslavu
100 let od prvovýstupu
na Jeptišku
Dolní Žleb
22. 7. 2006

Na počest prvovýstupu
22. 7. 1906
W. Baudische, H. Baumgarta
a S. Ziegers

pátek 21.7.
20.00 hod.
- hospoda „U Kostí“ v Dolním Žlebu
BLUES NO MORE - vystoupení kapely

sobota 22.7.
10.00 hod. - sraz pod Jeptiškou
- společný výstup starou cestou VI.
- historicky první přelazění na Jeptišku
19.30 hod. - hospoda U Kostí v D. Žlebu
LESYHO WOHEŇ - vystoupení kapely
21.00 hod. - promítnutí filmů „JUMP“ a „OSTROV ČARODĚJŮ“
22.00 hod. - filmová premiéra filmu „Jak to tenkrát vlastně bylo“ - o prvovýstupu na Jeptišku

Možnost přespání na fotbalovém hřišti v Dolním Žlebu

„Stejně tam není žádná hospoda...“

Díky **Helmutu Weigelovi** a jeho známostem s německými lezci jsme se o historii výstupu dozvěděli přeci jenom něco více, nežli se dá vyčíst z průvodce. Takže do příštího čísla CAO News chystáme nejen reportáž z průběhu oslavy, ale i malé podhalení, jak to všechno před sto lety na krásné hrdé Jeptišce asi bylo...

Tak tedy v sobotu..

A ještě dvě další malá výročí..

1.7.1888 - První výstup uskutečněný prokazatelně bez umělých pomůcek. Výstup uskutečnili na věž Nonne (Rauenstein) **Hermann Fischer**, **Hugo Kurze**, **Theodor Lierke** a **Adolf Matthäi** cestou „Alter Weg“ II. Toto datum je mnohdy považováno za začátek sportovního lezení v Sasku.

21.7.1899 - První výstup na Brosinnadel v Affensteinech (na snímku) Prvovýstupci **Fritz Brosin**, **Heinrich Wenzel**, **Robert Püschner** a **Fritz Gerbing**. Cesta Alter Weg IV (V) byla zároveň první takto exponovanou stěnovou cestou v Sasku.

Jubilea v měsíci červenci

Kulaté 40. jubileum oslaví v měsíci červenci **Milan Uhde Cestr**. Pětatřicáté výročí **Jaroslav Jeremy Dunovský** a Kristovy léta pak **Ivana Kubešová**. Všichni z CAO Děčín.

Přejeme hodně štěstí a zdraví, ať se se sklenkou v ruce pěkně slaví.

Redakce CNs

Nu, a ještě něco pro Jonáše :o)

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu..

VÝROČÍ

ČERVENEC 2006

- 1.7. Karel Krombholz, čestný člen ČHS
- 8.7. Soňa Brunnová, CAO Děčín
- 9.7. Jan Šmíd, CAO Děčín
- 10.7. Jaroslav Jeremy Dunovský, CAO Děčín
- 14.7. Karel Hofman, HK Varnsdorf
- 23.7. Alena Vajska Vaisharová, CAO Děčín
- 27.7. Ivana Ivík Kubešová, CAO Děčín
- 29.7. Milan Uhde Cestr, CAO Děčín
- 31.7. Jaromír Pospíšil, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme – ty nejkrásnější věci, které život nabízí - štěstí, smích, krásné vzpomínky a drobné každodenní radosti..

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 07/08 Individuální akce a dovolené..
- srpen Horolezecká 24 hodinovka – Soutěž dvojic. Pořádá LK Prachov
- 1.-3.9. Chřibský hnědák 2006 – Lezecký dvojboj (lezení a MTB). Pořádá HK Uherské Hradiště
- 19.9. Cyklistická časovka do vrchu. Podzimní část. Start v 16.00 Nebočady, cíl Buková hora, 13,5 km. Info Uher, Mišítková
- 24.9. Cyklistická časovka na 100 km. Podzimní část. Východní nádraží, Čížkovice a zpět. Info Uher, Mišítková
- 30.9. Hřeben Krušných hor na kolech, VI. ročník. Info Uher, Mišítková

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

- Rozhovor s lezeckou osobností Labáku
 - Tepličáci v Dolomitech
- Reportáž z oslavy stoleté Jeptišky
- Možná něco pro zasloužilé Quakery
 - Další várku nových cest
- Nebudou chybět pravidelné rubriky
- a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 9.8.2006!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Turnováci v Ostrově. Na zhruba týdenní dovolenou do Ostrova zavítali Turnováci (Vitákoví, Sadílkovi a spol.). Přes tropické parno si „odškrtali“ hezkou řádku výstupů..
- Jednoho zraněného tam a tři zpátky dovezl Michal Burda ze zájezdu za létáním a lezením do Francie. Vašek Storzer odcestoval s berlí už z Děčína, Rostislav Sedliský a Jaroslav Uher si přivodili zranění při létání tam. Naštěstí zlomené žebro, vyvrknutý kotník, naražená noha a nějaký ten šrám navíc se už zhojily a kluci jsou opět fit..
- Brňáci na Malé Veleňské věži.. Zatím nejvzdálenějším návštěvníkem MVV je Matěj Mudra z HO Vertical Brno.
- Pohádkové sny klasifikace 8c (!!) je od soboty 15.7. nová cesta v Moravském krase, konkrétně ve Sloupu. Autorem je stále vynikající Pavel Pólo Kořan.
- A v neděli 16.7. se podařilo přelézt již čtvrté 8c+ Adamu Ondrovi. Tentokrát jde o cestu Ultimate Sacrifice v oblasti Gorges du Loup. Pořád se něco děje..
- V sobotu 15.7. se konal ve Skaláku horolezecký dvojboj Skalní muž 2006. Výsledky zatím nejsou známy..
- Parádní cesty i fotky z Ádru a Broumovských stěn si přivezl Martin Štěrbá & his OHEC. Více příště...
- A z Dolomit dorazili Tepličáci! Jak se jim dařilo? Příště!

Heslo na tento měsíc:

I v tropických vedrech nejlépe osvěží CAO News..

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 2. SRPNA 2006
OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III...

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!